

til hans Genkomst blandt Menneskene, før mine Øjne lukkes.“

Svigerinden svarede ikke. Og de sad igen i lang Tid tavse.

„Katinka,“ kaldte han igen.

„Ja.“

„Kan du ikke læse lidt for mig? Jeg er saa urolig.“

„Det er ogsaa . . . saa lummert iaften. Skal jeg ikke . . . lukke flere Vinduer op?“

„Aa nej, gør ikke det!“

„Hvad skal jeg saa , . . læse for dig? Skal jeg læse et Stykke af Biblen?“

„Aa, Biblen! Det er jo bare en Samling gamle Krøniker, siger de nu.“

„Skal jeg da læse lidt . . . i Grundtvigs Sangværk?“

„Jeg veed ikke, Katinka! Jeg troer, jeg er for klejnmelig til det nu. Er det ikke underligt, jeg er i de senere Aar kommen til at holde mere af Brorson. Tidt kan jeg sidde og nynne for mig selv en af hans Salmer. Som nu denne —“

Han gav sig til at synge. Med sin lille Oldingesrøst sang han højt:

„O. søger de ydmyge Steder,
i Støvet for Frelseren græder,
saa faa I vor Jesum i Tale,
thi Roserne vokse i Dale!“

Da han sluttede, sagde Frk. Katinka, idet hun skiftede en Pind:

„Troer du ikke, det var bedst . . . du gik iseng, Momme?“

Han var bleven anstrengt af Sangen og sad et Øjeblik og snappede efter Vejret.

„Aa jo, du har vist Ret. Sønnen er dog tilsidst vor bedste Trøster.“

„Kom, lad mig hjælpe dig!“